

OLÁH ANDRÁS

MUNKÁCS ELESTE

*Ilona húst szeletelt éppen
s az első morajlásra
mibe az ablaktábla beleremegett
ahogy volt (fehér kötényben
bárddal a kezében) rohant a falakra
Már ott tolongtak a várbeliek
„Caprara döntő rohamra készül”
vetett fészket szemükben a rémület
De akkor már süvítettek a golyók
s a becsapódás nyomán a véres sikoly
füstölgő romokba temetkezett
Ilona elszántan készült
sisakot vértet vett hamar
de fehér kötényébe
mit magáról sebtiben levetett
belekapott a bolond szél
s az már ott lobogott a magasban
fönnakadva egy félrecsúszott gerendán
Ilona először nem értette
miért hallgattak el túlhan a fegyverek
csak azt látta
hogy a várbeliek
sápadt tekintettel borulnak elé
A pap lépett melléje
s a zászlórúddá avanzsált gerendára mutatott:
„Ne sírj lányom... Az ott Isten ujja...”
De Ilona sírt
mert látta: Isten ujja balott...*

definíció

*a felejtés
a lélek némasága*

*a felejtés
az álmok rejtőzködése*

*a felejtés
cserbenhagyás*

*a felejtés
vértelen halál*

könnyek

*„már nem ugyanaz a lélegzet vezet”
(Simándi Ágnes)*

*félnek tőlem a halott virágok
s félek tőlem én is
– ki tanúja voltam önmagamnak –
a hit is mintha kopna
mióta sebova se tartok
s bár kipróbáltam a lehetetlent
a vége mindannyiszor az lett
hogy a könnyek bennem
egyre csak visszafele folytak – – –*

közjáték vagyunk

*abban egyformák vagyunk
hogy orvvadászok lesnek ránk
ezen az elátkozott színpadon
– számunkra nincs fegyverszünet
sem vadászati tilalom
csak homok alatti csönd
hisz közjáték vagyunk csupán
Isten elfuserált ötletében*